

Poveste pentru suflet

Poveste pentru suflet

Era odată un rege care avea 4 neveste.

Cel mai mult o iubea pe cea de-a patra soție, pe care o îmbrăca cu straie din cele mai scumpe și o trata cu cele mai fine delicatese. Îi dădea tot ce era mai bun, dar ea nu era niciodată mulțumită, ci mereu cerea: "Altceva, altceva ... și mai plăcut". Pentru că se iubea numai pe sine însăși, pretindea ca toți să-i slujească și să-i satisfacă toate capriciile. Era lacomă, egoistă și vanitoasă. Se lăuda că deține cheia tuturor succesorilor. Era convinsă că i se cuvine TOTUL.

De asemenea, o iubea și pe cea de-a treia soție și ea era cea cu care se mândrea cel mai mult în fața regatelor vecine. Cu cât arăta mai multă strălucire și aroganță, cu atât era mai invidiată și mulți îi puseseră gând rău. Ei îi plăcea să cocheteze cu mulți. De aceea, regele trăia cu teama că această soție îl va lăsa într-o zi pentru un altul.

Regele o iubea și pe cea de-a doua soție. Ea era confidenta lui și era întotdeauna drăgută, înțelegătoare și răbdătoare cu el. De câte ori regele avea o problemă, putea avea încredere în ea că îl va ajuta să treacă peste momentele grele. Uneori trăda, că trăia cu deviza : "Dacă îmi dai, îți dau; nu-mi mai dai, nu-ți mai dau".

Prima soție a regelui era foarte loială și își adusese o mare contribuție în menținerea regatului. Totuși, regele nu o iubea pe prima soție. Deși ea îl iubea cu adevărat, el de abia o observa! Ea știa că a avut cel mai de preț prieten (care și-a dat viața ca să-l salveze) spre care căuta adesea să-i îndrepte inima, dar regele nu părea deloc impresionat de sacrificiul dragostei lui. Ca să-i salveze viața, căuta să-l avertizeze pe rege de comploturile care se urzeau împotriva lui, dar el îi disprețuia sfaturile. Știa că este lingușit, înșelat și speculat de mulți, dar el se încapățâna să aibă încredere în trădători. Pentru că era devotată și nu-l putea părăsi niciodată, dorea ca viitorul lor să fie luminos când ceilalți îl vor dezamăgi, dar regele ignora totul și trăia după regula : "Aici e raiul, aici e fericirea". Ea simțea tot mai îngrijorată că va împărți cu el un sfârșit cumplit, dar tăcea resemnată, căci oricum n-o asculta. Intuia doar că, în fața sfârșitului iminent, el va recunoaște cine l-a iubit cu adevărat, dar că va fi prea târziu. Plângea adesea la gândul: "Ce frumos putea fi, totuși!..."

Într-o zi, regele simți că sfârșitul îi este aproape. Se gândi la viața lui plină și își spuse: "Acum am 4 soții cu mine, dar când voi muri, voi fi singur". O

Întrebă pe cea de-a patra nevestă: "Te-am iubit cel mai mult, ți-am dăruit cele mai frumoase haine și ți-am arătat cea mai mare grijă. Acum, eu am să mor; vrei să vii cu mine și să-mi ții companie?".

"Nici vorbă!" replică cea de-a patra soție și plecă fără un alt cuvânt. Răspunsul ei străpunse inima regelui ca un cuțit.

Regele o întrebă și pe cea de-a treia soție: "Te-am iubit toată viața mea. Acum că mor, vrei să vii cu mine și să-mi ții companie?".

"Nu"! veni răspunsul celei de-a treia soții. "Viața e prea bună! Când vei muri, mă voi recăsători!" Inima regelui se strânse de durere.

Apoi o întrebă și pe cea de-a doua soție: "Întotdeauna am găsit la tine înțelegere, ajutor și mereu ai fost acolo pentru mine. Când voi muri, vrei să vii cu mine și să-mi ții companie?".

"Îmi pare rău, nu te pot ajuta de data aceasta!" replică cea de-a doua soție. "Te pot doar înmormânta și voi veni la mormântul tău". Regele fu devastat și de acest răspuns.

Apoi se auzi o voce: "Eu te voi urma oriunde vei merge!". Regele se uită împrejur și văzu că aceea care rostise aceste cuvinte era prima soție. Era atât de slabă, pentru că suferise mult din cauza foamei și a neglijării sale.

Adânc îndurerat, regele spuse: "Trebuia să fi avut mult mai multă grijă de tine când am avut ocazia!..."

În realitate, noi toți avem 4 "soții" în viața noastră:

Cea de-a patra "soție" este TRUPUL nostru. Indiferent cât timp și efort investim în a-l face să arate bine, cu cât trec anii, ne ajută tot mai puțin iar când murim, el se va despărți de noi cu totul.

Cea de-a treia "soție" este AVEREA noastră. Ne promite mereu siguranță și satisfacție, ne îndeamnă la curaj și speranță, dar când murim, merge la alții.

Cea de-a doua "soție" este FAMILIA și PRIETENII. Indiferent cât de apropiați ne-au fost în timpul vieții, ei nu pot decât să vină la mormântul nostru după ce nu mai suntem.

Prima "soție" este SUFLETUL nostru. Adesea este neglijat în goana după averi, bunăstare, plăceri, faimă și putere. Pentru că nu se bucură de nici o prețuire, recunoștință, afecțiune sau ocrotire, de obicei cade victima vicleniei, hărțuierilor de tot felul, abuzurilor și răutății celui mai mare vrăjmaș al nostru, păcatul. Totuși, SUFLETUL este singurul care ne va urma oriunde vom merge. Merită el, pentru că este mereu cu noi, să-i răsplătim devotamentul cu rău? Dacă este înșelat, îi căutăm un sprijin? Dacă este bolnav, îi căutăm cel mai bun doctor? Dacă este luat ostatic, strigăm după ajutor?

Când și unde îi vom cauta și găsi adevăratul lui bine?

"Răscumpărarea sufletului lor este așa de scumpă, că nu se va face niciodată". PSALMUL 49.8 ... "căci știți că nu cu argint sau aur ați fost răscumpești din felul deșert de viațuire pe care-l moșteniserăți de la părinții voștri, ci cu sângele scump al lui Hristos, Mielul fără cusur și fără prihană" 1 PETRU 1.18-19.

clickbible.org